

Évközi 15. Vasárnap A

*Téged illet a dicséret, ó Isten.
Meglátogattad és megöntözted a földet,
és elhalmoztad bőséges áldásoddal.
(vö. Zsolt 64,2.10)*

Olvasmány

Izajás 55,10-11

Így szól az Úr: Amint az eső és a hó lehull az égből és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi, hogy magot adjon a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, éppen úgy lesz az én szavammal is, amely ajkamról fakad: Nem tér vissza hozzám eredménytelenül, hanem végbeviszi akaratomat, és eléri, amiért küldtem.

Szentlecke

Rómaiakhoz 8,18-23

Testvéreim! Úgy gondolom, hogy ennek az életnek a szenvedései nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, melynek részesei leszünk. Maga a természet is sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását. A természet ugyanis mulandóságnak van alávetve, de nem önként, hanem Isten akaratából; abban a reményben, hogy a mulandóság szolgai állapotából felszabadul az Isten fiainak dicsőséges szabadságára. Tudjuk ugyanis, hogy addig az egész természet sóvárogva vágyakozik.

De nemcsak a természet, hanem mi magunk is, akik a Lélek csíráit bensőnkben hordozzuk. Sóhajtozunk mi is, és várjuk a fogadott fiúság megvalósulását, testünk megváltását.

Abban az időben: Jézus elment hazulról és leült a tó partján. Hatalmas tömeg gyűlt össze, ezért beült egy csónakba, a tömeg pedig ott állt a parton. Ekkor példabeszédekben sok mindenre oktatta őket:

"Íme, kiment a magvető vetni. Amint vetett, némely szem az útszélre esett. Jöttek az ég madarai, és ezeket mind megették. Némely szem kövek közé esett, ahol nem volt elég termőföld. Ezek hamar kikeltek, hisz nem volt mély a föld. Majd amikor a nap fölkelte és forrón tűzött, kiégtek, mert nem volt gyökerük. Voltak szemek, amelyek tövisesek közé estek, és amikor nőni kezdtek, a tövisesek elfojtották őket. De a többi szem jó földbe hullott, és termést hozott: az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosot, a harmadik harmincszorosot. Akinek van füle, hallja meg!"

Elmélkedés

A mai evangéliumban a magvetőről szóló példabeszédet hallhattuk. A példabeszéd – ami nekünk talán kissé idegen – megszokott volt Jézus kortársainak. Már az Ószövetség is egy sor példát hoz erre a beszédmódra, hogy közel hozza a nép mély Isten-élményét.

Jézus két dolgot akart elérni ezzel a példabeszéddel: egyrészt, az emberekhez saját nyelvükön beszél, másrészt meg is akar velük osztani valamit, ami meghaladja az emberi igazságokat. A képek, amiket használ, világosak és érthetőek, és hallgatói életéből származnak. Végsősoron mélyebb szemlélést, a szívvel való látást igénylik. Arra hív minket, hogy ne maradjunk meg a szavak nyilvánvaló értelménél, hanem kérdezzünk, keressünk és utánajárjunk, és hagyjuk, hogy az elrejtett értelem megérintsen.

Talán egyszer sikerül valóban csak magunkra vonatkoztatni ezt a legtöbbünkhöz oly közelálló példabeszédet. Szemléljük magunkat, mint egy vetőmagot, amit Isten elvetett. Melyikek vagyunk? Az útszélen heverünk, a sziklás talajon, a tövises között vagy a jó talajban? Meg tudjuk-e nevezni a madarakat, a sziklát, a tövisbokrót, de a jó talajt is életünkben? Emberek, életkörülmények megváltoztathatatlan (?) tények? Mi gátol minket, mi az, ami segít? Szakítsunk egyszer tudatosan időt arra, hogy így, magként szemléljük magunkat, és elbeszélgessünk Istennel magunkról és életünkről. Mert Ő szeretné átváltoztatni a terméketlen talajt termőfölddé, ha azzal küzdünk. De csak akkor teheti, ha lehetőséget adunk Neki és megnyitjuk magunkat Neki és működésének. Imádkozzunk ma magunkért és egymásért, hogy egyre jobban és egyre mélyebben megérezzük és megtapasztaljuk azt az igazságot, amit Jézus ezzel a példabeszéddel fejez ki, és hatalma is legyen ennek az igazságnak, hogy életünket tartósan megváltoztassa.

Évközi 15. Vasárnap A

*Téged illet a dicséret, ó Isten.
Meglátogattad és megöntözted a földet,
és elhalmoztad bőséges áldásoddal.
(vö. Zsolt 64,2.10)*

Olvasmány

Izajás 55,10-11

Így szól az Úr: Amint az eső és a hó lehull az égből és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi, hogy magot adjon a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, éppen úgy lesz az én szavammal is, amely ajkamról fakad: Nem tér vissza hozzám eredménytelenül, hanem végbeviszi akaratomat, és eléri, amiért küldtem.

Szentlecke

Rómaiakhoz 8,18-23

Testvéreim! Úgy gondolom, hogy ennek az életnek a szenvedései nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, melynek részesei leszünk. Maga a természet is sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását. A természet ugyanis mulandóságnak van alávetve, de nem önként, hanem Isten akaratából; abban a reményben, hogy a mulandóság szolgálai állapotából felszabadul az Isten fiainak dicsőséges szabadságára. Tudjuk ugyanis, hogy addig az egész természet sóvárogva vágyakozik.

De nemcsak a természet, hanem mi magunk is, akik a Lélek csíráit bensőnkben hordozzuk. Sóhajtozunk mi is, és várjuk a fogadott fiúság megvalósulását, testünk megváltását.

Evangelium

hosszabb forma: Máté 13,1-23

Abban az időben: Jézus elment hazulról és leült a tó partján. Hatalmas tömeg gyűlt össze, ezért beült egy csónakba, a tömeg pedig ott állt a parton. Ekkor példabeszédekben sok mindenre oktatta őket:

"Íme, kiment a magvető vetni. Amint vetett, némely szem az útszélre esett. Jöttek az ég madarai, és ezeket mind megették. Némely szem kövek közé esett, ahol nem volt elég termőföld. Ezek hamar kikeltek, hisz nem volt mély a föld. Majd amikor a nap fölkelte és forrón tűzött, kiégték, mert nem volt gyökerük. Voltak szemek, amelyek tövisesek közé estek, és amikor nőni kezdtek, a tövisesek elfojtották őket. De a többi szem jó földbe hullott, és termést hozott: az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosot, a harmadik harmincszorosot.

Akinek van füle, hallja meg!"

Ekkor odamentek hozzá tanítványai és megkérdezték: "Miért beszélsz hozzájuk példabeszédekben?" Ő így válaszolt: "Nektek adatott meg, hogy megismerjétek a mennyek országa titkait, nekik ez nem adatott meg. Mert akinek van, annak még adnak, hogy még több legyen neki; de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van. Azért beszélek hozzájuk példabeszédekben, hogy nézzenek, de ne lássanak, hallgassanak, de ne halljanak, és ne értsenek, és így beteljesedjék rajtuk Izajás próféta jövendölése:

Hallván hallotok, és mégsem értetek, nézvén néztek, de mégsem láttok; megkérgesedett ugyanis e népnek szíve: Fülükkel restül hallanak, szemüket behunyják, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, és a szívükkel ne értsenek, s meg ne térjenek, hogy meggyógyítsam őket.

De boldog a ti szemetek, mert lát, és boldog a ti fületek, mert hall! Bizony, mondom nektek, sok próféta és igaz vágyott látni, amit ti láttok, – és nem látta; vágyott hallani, amit ti hallotok, – és nem hallotta.

Hallgassátok meg hát a magvetőről szóló példabeszédet!

Akik hallgatják a mennyek országáról szóló tanítást, és nem értik meg, azokhoz eljön a gonosz, és elragadja mindazt, amit a szívükbe vetettek. Ez az, ami az útszélre esett. A kövek közé hullott mag pedig az, aki meghallgatja ugyan a tanítást, és szívesen be is fogadja, de az nem ver benne gyökeret, csak ideig-óráig él. Amikor a tanítás miatt szorongatás, üldözés éri, csakhamar eltántorodik. A tövisek közé esett mag az, aki meghallgatja a tanítást, de a világi gondok s a csalóka vagyon elfojtja azt benne, és gyümölcs nélkül marad. Végül a jó földbe hullott mag az, aki meghallgatja, megszívleli a tanítást, és jó termést is hoz: az egyik százszorosat, a másik hatvanszorosai, a harmadik harmincszorosat."

Elmélkedés

A mai evangéliumban a magvetőről szóló példabeszédet hallhattuk. A példabeszéd – ami nekünk talán kissé idegen – megszokott volt Jézus kortársainak. Már az Ószövetség is egy sor példát hoz erre a beszédmódra, hogy közel hozza a nép mély Isten-élményét.

Jézus két dolgot akart elérni ezzel a példabeszéddel: egyrészt, az emberekhez saját nyelvükön beszél, másrészt meg is akar velük osztani valamit, ami meghaladja az emberi igazságokat. A képek, amiket használ, világosak és érthetőek, és hallgatói életéből származnak. Végsősoron mélyebb szemlélet, a szívvel való látást igénylik. Arra hív minket, hogy ne maradjunk meg a szavak nyilvánvaló értelménél, hanem kérdezzünk, keressünk és utánajárjunk, és hagyjuk, hogy az elrejtett értelem megérintsen.

Talán egyszer sikerül valóban csak magunkra vonatkoztatni ezt a legtöbbünkhöz oly közelálló példabeszédet. Szemléljük magunkat, mint egy vetőmagot, amit Isten elvetett. Melyikek vagyunk? Az útszálon heverünk, a sziklás talajon, a tövisek között vagy a jó talajban? Meg tudjuk-e nevezni a madarakat, a sziklát, a tövisbokrót, de a jó talajt is életünkben? Emberek, életkörülmények megváltoztathatatlan (?) tények? Mi gátol minket, mi az, ami segít? Szakítsunk egyszer tudatosan időt arra, hogy így, magként szemléljük magunkat, és elbeszélgessünk Istennel magunkról és életünkről. Mert Ő szeretné átváltoztatni a terméketlen talajt termőfölddé, ha azzal küzdünk. De csak akkor teheti, ha lehetőséget adunk Neki és megnyitjuk magunkat Neki és működésének.

Imádkozzunk ma magunkért és egymásért, hogy egyre jobban és egyre mélyebben megérezzük és megtapasztaljuk azt az igazságot, amit Jézus ezzel a példabeszéddel fejez ki, és hatalma is legyen ennek az igazságnak, hogy életünket tartósan megváltoztassa.